
Morgensoldis

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Morgensoldis

4

Morgensoldis

Morgensoldis

Morgensoldis.

Af Kaj Munk

Nat.d.14.11.37[1]

SAA kom det da endelig, Efteraaret, med Vindstyrke et eller andet gevaldigt, med knyttede Næver og flagrende Manke, med Spyt af Munden og Fnys af Næsen, hen over Ager og Vove. Men sikke det dog har ladet vente paa sig i Aar! Mine Hedeveje, der paa denne Tid plejer at være skummelt Morads, som Henry maa sætte alle Hestekræfter til for at ælte sig igennem, ligger og leger Asfalt. Træerne stod endnu i Søndags næsten helt paaklædte - og hvilke Farver, Pileløv dog pranger med, naar det faar Lov at beholde sin Plads i Solen saa længe - et Klædestof af Jaspis, tror jeg.

Men nu er det altsaa forbi. Blæstens haarde Hvin om Huset, dens brutale Hugg gennem Havens Træer fortæller barsk, at vi er her paa Jorden endnu, hvor ingen Sommer er evig. Farvel da, du skønne September, som strakte sig over 3 Maaneder i Aar! Tak for al den Rigdom, du saa naadig har overøst os med Dag efter Dag!

Som nu f. Eks. i Mandags. Der laa i den tidlige Morgen, straks man kom op, hen over Tilværelsen en Taage, saa fint vævet, med gyldne Traade ind iblandt, at man maatte ud i den. Kirkebogen forbød det, og Manuskriptpapiret forbød det, og altsaa lukkede man Øjnene og sprang i Bilen og svøbte Taagen om sig, og var forsvundet. Fortrød man det? Nej. Der findes Øjeblikke, der er selv den onde Samvittigheds Kvaler værd.

Taage er et mangfoldigt Begreb. Der forekommer en sortegraa, klæbrig en, som henleder Tanken paa Kulos; den fedter Sjælen til med Selvmordsfristelser: saa beskidt en Verden kan man ikke holde ud; man gaar jo selv og bliver beskidt i den. Og der er Havgusen, der vælter sig frem som en Dyne, tyk og truende, og saa er vi med et inde i den, og prik-prik siger den helt ned i Lungerne: jeg skal give dig Tuberkulose, min Ven, og du driver Fugten af alle Vægge og alle Redskaber, det er Gigt, Farlil, og Ischias og Værkbrudenhed, ja, og hjem kan du ikke finde, for nu er du lukket inde i min giftige Kasse og ved ikke, hvor Syd er, og har intet at rette dig efter herude paa den flade, blæstløse Hede, det en Influenza og Lungebetændelse og en svedig Død. Saa er der en Slags Jordtaage - den ligger ganske lavt og er sjov ved at gøre blind i Lavninger og dobbelt klarsynet paa Bankerne; den kan give Billeder af stor Skønhed, naar den giver Spir og Kirketaarne Vinger og lader dem trodse Tyngdeloven og svæve frygtløst under Himlen uden Underkrop. Ja, og der er jo den Taage, som kommer af at drikke for megen Punch, og den, der kommer af at høre paa Rigsdagsmænd - oh, der er Taager nok til en hel Doktordisputats - - hvad man forøvrigt ofte har kunnet mærke paa saadanne.

Men i Mandags Morges da var det hverken Tykning eller Skodde eller Gus eller Finregn; da var det Dis. Soldis. Og jeg stod paa Ravnsbjerg, og somme Tider var jeg over Taagen, og

somme Tider var den over mig. Og hvid Røg stod lige op i Luften fra Husene, der maatte være dernede under mig, og Hanerne raabte op med klingre Stemmer og svarede hinanden fra Gaard til Gaard. Klap, klap, smaa Træsko henad Vejen paa Vej til Skole, Klingren af Spande og Raslen af Mælkevogn paa Vej til Mejeriet. Saa glider Taagen et Øjeblik til Side og viser mig det gyldentglinsende Eventyrland under mig, tænk, det er virkeligt til! det bestaar af mere end Lyde. Og atter dækkes det til for mine Øjne, Atlantis synker i Havet; kun Hanernes morgenfro Galen staar tilbage i Luften efter det.

Skønne, skønne Dag, der er ved at vaagne! Der gnider dig Søvnens af Øjnene, putter dig atter et Øjeblik og springer saa ud af Dynerne! Jeg skulde jo af Sted efter Harene, men jeg maa blive her paa det højeste Punkt og belure Dagens Klæden sig paa, fra den snor sig ud af Natkjolen, til den er trukket i Overallsen og paa Vej til Arbejdet. Der kommer en Krage sejlene gennem den tynde Luft. Ogsaa hun er beruset af den vaagnende Dag og ser mig ikke, saa tydeligt jeg end staar. Skudet flænger Morgenstilheden, Kragen styrter med et Vræl, det gør nok ondt at dø fra saa megen Skønhed, Hanerne tier et Øjeblik og sætter saa i med fordoblet Kryhed, en lille Hare rejser sig fra det nattevaade Græs og jumber forbi sin døde Fjende med et Par kaade Triumfspring, og den unge Morgen vifter videre med de Løfter, som Dagen aldrig vil indfri.

Kaj Munk.